

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 393

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 iunie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
198.	— Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2007 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	212.	— Lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2007 privind modificarea Legii nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului
	2		5
874.	— Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2007 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	888.	— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2007 privind modificarea Legii nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului ..
	2		5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
		Decizia nr. 374 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 700 alin. 1 din Codul civil	6–7
		Decizia nr. 437 din 26 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat și ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație	7–9
		Decizia nr. 554 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	9–10
		Decizia nr. 727 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	10–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		485. — Ordin al ministrului turismului pentru aprobarea Normelor metodologice privind autorizarea plajelor în scop turistic	12–14
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 3 din 19 ianuarie 2009	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2007 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129 din 12 noiembrie 2007 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 15 noiembrie 2007.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 2 iunie 2009.
Nr. 198.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2007 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2007 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2006 privind funcția de verificare a aspectelor procedurale aferente procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 30 mai 2009.
Nr. 874.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2008 privind modificarea anexei nr. 11 la Ordonanța Guvernului nr. 64/1999 pentru aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Aeroportul Internațional Henri Coandă — București

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 133 din 22 octombrie 2008 privind modificarea anexei nr. 11 la Ordonanța Guvernului nr. 64/1999 pentru aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Aeroportul Internațional Henri Coandă — București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, cu următoarea modificare:

— **La anexă, punctele II.2 și II.3 ale etapei a II-a vor avea următorul cuprins:**

„II.2. 1 ianuarie 2009—31 decembrie 2010

Elaborarea și avizarea documentațiilor tehnico-economice pentru studiile de fezabilitate aprobate;

II.3. 1 iulie 2009—31 decembrie 2010

Achiziționarea terenurilor necesare realizării obiectivului de investiții aprobat și scoaterea acestora din circuitul agricol, dacă este cazul; asigurarea surselor de finanțare necesare pentru realizarea obiectivului de investiții.”.

Art. II. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, la anexa nr. 11 la Ordonanța Guvernului nr. 64/1999 pentru aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Aeroportul Internațional Henri Coandă — București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 26 august 1999, aprobată cu modificări prin Legea nr. 220/2002, cu modificările și completările ulterioare, la etapa I se instituie un nou termen, până la 1 septembrie 2009, pentru aprobarea Planului urbanistic zonal.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, la anexa nr. 11 la Ordonanța Guvernului nr. 64/1999, aprobată cu modificări prin Legea nr. 220/2002, cu modificările și completările ulterioare, la punctul II.1 al etapei a II-a se instituie un nou termen, până la 31 martie 2010, pentru elaborarea și aprobarea studiilor de fezabilitate.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

București, 2 iunie 2009.
Nr. 206.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2008 privind modificarea anexei nr. 11 la Ordonanța Guvernului nr. 64/1999 pentru aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Aeroportul Internațional Henri Coandă — București

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 133/2008 privind modificarea anexei nr. 11 la Ordonanța Guvernului nr. 64/1999 pentru aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Aeroportul Internațional Henri Coandă — București și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 30 mai 2009.
Nr. 882.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 31/2007 privind completarea art. 23 din Legea nr. 373/2004
pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31 din 4 mai 2007 privind completarea art. 23 din Legea nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 7 mai 2007.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 2 iunie 2009.
Nr. 211.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 31/2007 privind completarea
art. 23 din Legea nr. 373/2004 pentru alegerea
Camerei Deputaților și a Senatului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2007 privind completarea art. 23 din Legea nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 30 mai 2009.
Nr. 887.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 35/2007 privind modificarea Legii nr. 373/2004
pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35 din 9 mai 2007 privind modificarea Legii nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 11 mai 2007.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 2 iunie 2009.

Nr. 212.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 35/2007
privind modificarea Legii nr. 373/2004
pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2007 privind modificarea Legii nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 30 mai 2009.

Nr. 888.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 374

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 700 alin. 1 din Codul civil

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 700 alin. 1 din Codul civil, excepție ridicată de Crina-Mădălina Stoica și Florentina-Adriana Oancea în Dosarul nr. 2.765/303/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, avocatul Claudiu Purcărescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul părților prezente solicită admiterea excepției, susținând aceleași motive de neconstituționalitate pe care le-a invocat în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.765/303/2007, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 700 alin. 1 din Codul civil**, excepție ridicată de Crina-Mădălina Stoica și Florentina-Adriana Oancea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale și cele din actele internaționale invocate, deoarece au redus termenul de acceptare a succesiunii de la 30 de ani la 6 luni.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră excepția neîntemeiată, arătând că stabilirea termenului de acceptare a succesiunii este opțiunea legiuitorului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată. În acest sens, arată că reducerea termenului de acceptare a succesiunii de la 30 de ani la 6 luni reprezintă opțiunea legiuitorului pentru a limita la o perioadă cât mai scurtă incertitudinea cu privire la titularul dreptului și pentru a da posibilitatea oricărui succesibil de a-și exercita dreptul de opțiune succesorală.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 700 alin. 1 din Codul civil, potrivit cărora „*Dreptul de a accepta succesiunea se prescrie printr-un termen de 6 luni socotit de la deschiderea succesiunii*”.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată și în art. 46 privind dreptul la moștenire. Este invocată și încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 700 din Codul civil au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 46 din Legea fundamentală. Astfel, prin Decizia nr. 452 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2007, Curtea a reținut că „dispozițiile art. 700 alin. 1 din Codul civil au ca obiect dreptul subiectiv de opțiune succesorală, iar nu însuși dreptul la moștenire, care este garantat prin art. 46 din Constituție”. Curtea a constatat că „în reglementarea dată de Codul civil moștenirea se transmite de drept asupra succesorilor din momentul morții celui care lasă moștenirea, fără a fi necesară vreo manifestare de voință din partea succesibilului și chiar fără știrea lui, astfel că patrimoniul succesoral nu rămâne niciun moment fără titular. Dar, întrucât este de principiu că nimeni nu poate fi obligat să accepte o moștenire, transmiterea patrimoniului succesoral, deși operează de la decesul celui care lasă moștenirea, nu este nici definitivă și nici obligatorie. De aceea, succesibilul are un drept de opțiune succesorală, putând alege între, pe de o parte, consolidarea (confirmarea) titlului de moștenitor prin acceptarea moștenirii și, pe de altă parte, desființarea acestui titlu prin renunțare la succesiune. Acest drept de opțiune succesorală, la fel ca, de altfel, însuși dreptul la moștenire, este un drept patrimonial, supus prin urmare prescripției extinctive. Stabilirea duratei termenului de prescripție extincțivă este de competența legiuitorului. Astfel, reducerea termenului de opțiune succesorală de la 30 de ani la 6 luni prin Decretul nr. 73/1954 a constituit opțiunea legiuitorului, pentru a limita la o perioadă cât mai scurtă de timp incertitudinea cu privire la titularul dreptului real și pentru a se îngădui, practic, oricărui succesibil exercitarea dreptului de opțiune succesorală. Prin urmare, termenul de prescripție extincțivă de 6 luni nu este de natură să îngreudească dreptul la moștenire consfințit prin art. 46 din Constituție”.

Considerentele și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 44 din Constituție și la art. 1 din Primul Protocol adițional la

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu contravin principiului garantării dreptului de proprietate ale cărui conținut și limite sunt stabilite de lege.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 700 alin. 1 din Codul civil, excepție ridicată de Crina-Mădălina Stoica și Florentina-Adriana Oancea în Dosarul nr. 2.765/303/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 437

din 26 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat și ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat și ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București în Dosarul nr. 14.288/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 19 martie 2009 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, la cererea reprezentantului autorului excepției, a amânat pronunțarea pentru data de 26 martie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1.118 R din 6 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 14.288/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat și ale art. 6 din**

Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București într-un recurs declarat împotriva încheierii de respingere a sesizării Curții Constituționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât „consacră” obligația de a vinde locuințele construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat către titularii contractelor de închiriere, fără a diferenția între calitatea de persoană de drept public și cea de drept privat, precum și impunerea unui preț de vânzare derizoriu și fără a se avea în vedere că între timp aceste unități de stat s-au privatizat, iar locuințele fac parte din „patrimoniul” acestora.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Arată că asupra constituționalității prevederilor de lege criticate Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, respingând excepția.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Arată că prin dispozițiile criticate a fost consacrată „o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație

in rem, deci în considerarea bunului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, care ar fi avut în considerare societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Decizia civilă nr. 1.118 R din 6 iunie 2008, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, și ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 8 februarie 1990.

Textele criticate au următoarea redactare:

— Art. 7 din Legea nr. 85/1990: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*

De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 1 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare.

Locuințele de intervenție, în sensul prezentei legi, sunt cele destinate cazării personalului unităților economice sau bugetare care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența, permanentă sau în caz de urgență, în cadrul unităților. Aceste locuințe nu se vând.

Unitățile economice sau bugetare pot să dețină și să construiască din fonduri proprii locuințe de serviciu, destinate închirierii salariaților acestora, cu contract de închiriere accesoriu la contractul de muncă. Modul de administrare și

eventuala înstrăinare a acestor locuințe se vor stabili de consiliile de administrație, respectiv de conducerea unităților.

Locuințele de serviciu din mediul rural, destinate personalului medical, didactic, altor specialiști sau personalului Ministerului de Interne, nu se vând.”;

— Art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990: „*Prețurile de vânzare către populație pentru locuințele construite din fondurile statului și recepționate până la data de 31 decembrie 1989 se stabilesc potrivit anexelor nr. 1 și 2.*

În vederea corelării prețurilor de vânzare cu prețurile de deviz pentru locuințele recepționate după 1 ianuarie 1990, Ministerul Economiei Naționale, Ministerul Finanțelor și Comisia Națională pentru Urbanism și Amenajarea Teritoriului vor prezenta în termen de 60 de zile de la data prezentului decret-lege nivelurile corespunzătoare ale prețurilor de vânzare în funcție de numărul de camere, suprafețele utile, gradul de confort și finisaj.”

Textele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 135 privind economia și ale art. 136 referitor la proprietate, precum și dispozițiile art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața Judecătoriei Sectorului 3 București, care, prin încheiere, a respins ca fiind inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale. Împotriva acestei încheieri autorul excepției a formulat recurs la Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, instanță care, prin Decizia civilă nr. 1.118 R din 6 iunie 2008, a admis calea de atac și a modificat încheierea judecătorei în sensul sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate.

Într-o atare situație, Curtea constată că decizia pronunțată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă nu a soluționat fondul cauzei, împrejurare ce ar fi făcut inutil controlul de constituționalitate al prevederilor criticate, ci numai problema admisibilității excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, deși sesizarea nu s-a realizat printr-o încheiere, așa cum prevăd dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, pentru a se evita tergiversarea soluționării litigiului dintre părți, deci pentru înfăptuirea cu celeritate a actului de justiție, Curtea Constituțională reține spre judecare excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor de lege criticate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și în prezenta cauză, de exemplu, prin Decizia nr. 814 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008.

Curtea a statuat că art. 7 din Legea nr. 85/1992 consacră o normă de justiție socială, dând posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile criticate sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 44 din Constituție, ci și legitime din punct de vedere economic, social și moral. Curtea a reținut că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii, legiferarea posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, instituită în considerarea bunului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație

in personam, reglementată în considerarea persoanei, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Curtea a constatat că textele de lege criticate nu prevăd o expropriere și nicio naționalizare sau orice altă măsură de trecere silită a locuințelor în proprietatea publică a statului.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990, Curtea constată că, de fapt,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat și ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București în Dosarul nr. 14.288/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 554

din 14 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție ridicată de Zhan Aimei în Dosarul nr. 1.759/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.759/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Zhan Aimei într-o cauză având ca obiect acordarea regimului tolerării șederii acesteia pe teritoriul României.

În motivarea excepției se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit motivul vieții de familie ca motiv de acordare a regimului tolerării, noțiunile „*motive obiective*” și „*împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat*” fiind prea vagi și imprecise. Autoarea excepției descrie situația sa personală și motivele de fapt care, în cazul în care ar fi obligată să părăsească teritoriul României, ar împiedica-o să aibă o viață de familie în China.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 98 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România. Ordonanța a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, iar, ca urmare a renumerotării, textele de lege criticate se regăsesc în prezent la art. 102 alin. (1) și (2), asupra acestor texte de lege urmând să se pronunțe Curtea Constituțională. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhan Aimei în Dosarul nr. 1.759/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 727

din 7 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială MV General Electric — S.R.L. Dej în Dosarul nr. 573/219/2008 al Judecătorei Dej.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 573/219/2008, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială MV General Electric — S.R.L. Dej într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare silită.

În motivarea excepției se arată că textul legal criticat înlătură accesul liber la justiție, precum și posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege.

Judecătoria Dej apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și Guvernului, raportul întocmit de

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială MV General Electric — S.R.L. Dej în Dosarul nr. 573/219/2008 al Judecătorei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, îl constituie dispozițiile art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

„(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției. Totodată, se apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Având în vedere faptul că autorul excepției menționează doar în mod formal textele constituționale pretins încălcate, fără a arăta în ce constă contradicția relevată, se încalcă dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră *„Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*, astfel încât excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, se rețin: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind autorizarea plajelor în scop turistic

În temeiul art. 2 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 274/2006, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.719/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului, cu modificările ulterioare,

ministrul turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind autorizarea plajelor în scop turistic, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin abrogă Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 863/2006 privind

aprobarea Procedurii de emitere și retragere a autorizației turistice pentru plajele de pe litoralul Mării Negre, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 20 iunie 2006.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul turismului,
Gheorghe Nastasia,
secretar general

București, 27 mai 2009.
Nr. 485.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE privind autorizarea plajelor în scop turistic

Art. 1. — Prezentele norme metodologice reglementează criteriile de autorizare a plajelor utilizate în scop turistic și modul de acordare și retragere a autorizației turistice.

Art. 2. — Utilizarea plajelor în scop turistic se face de către operatorii economici care au încheiat un contract de închiriere cu Administrația Națională „Apele Române”, în condițiile legii, denumiți în continuare *utilizatori de plajă*, și care dețin autorizație turistică pentru porțiunea de plajă pentru care au încheiat contractul de închiriere.

Art. 3. — Utilizatorii de plajă au obligațiile prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 274/2006, cu modificările ulterioare.

Art. 4. — (1) Autorizația turistică se emite de către Ministerul Turismului.

(2) Autorizația turistică se eliberează anual și este valabilă pe perioada sezonului turistic estival.

(3) Modelul autorizației turistice este prezentat în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

Art. 5. — Autorizația turistică se solicită cu cel puțin 30 de zile înainte de începerea activității, pe baza următoarelor documente:

a) cerere, conform modelului prezentat în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice;

b) copii de pe certificatul de înregistrare la registrul comerțului și de pe certificatul constatator cu punctul de lucru existent pe plaja utilizată în scop turistic;

c) fișa privind descrierea plajei, care cuprinde criteriile minime de utilizare a plajelor în scop turistic, prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 274/2006, cu modificările ulterioare;

d) copie de pe contractul de închiriere încheiat cu Administrația Națională „Apele Române”.

Art. 6. — (1) În termen de 15 zile de la data înregistrării cererii utilizatorului de plajă, Ministerul Turismului verifică îndeplinirea de către acesta a criteriilor minime privind utilizarea plajei în scop turistic.

(2) Criteriile minime și facultative privind utilizarea plajelor turistice sunt prevăzute în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

Art. 7. — Autorizația turistică este retrasă de personalul de specialitate al Ministerului Turismului în următoarele situații:

a) utilizatorul de plajă a săvârșit 3 contravenții dintre cele prevăzute la art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 274/2006, cu modificările ulterioare, pe perioada unui sezon estival;

b) contractul de închiriere dintre operatorul de plajă și Administrația Națională „Apele Române” este reziliat.

Art. 8. — În perioada în care utilizatorul de plajă nu deține autorizație turistică sau autorizația turistică este retrasă în condițiile art. 7, operatorul de plajă nu are dreptul să desfășoare activități turistice și să încaseze venituri din exploatarea și utilizarea plajei.

Art. 9. — (1) După remedierea deficiențelor care au determinat retragerea autorizației turistice, utilizatorul de plajă trebuie să solicite restituirea acesteia Ministerului Turismului.

(2) Restituirea autorizației turistice se face în termen de 5 zile de la solicitarea utilizatorului de plajă, după constatarea de către personalul de specialitate al Ministerului Turismului a remedierii deficiențelor.

Art. 10. — În situația în care plaja trece în exploatarea altui utilizator de plajă, acesta are obligația să solicite Ministerului Turismului emiterea unei noi autorizații turistice.

*ANEXA Nr. 1
la normele metodologice*

MINISTERUL TURISMULUI

AUTORIZAȚIA TURISTICĂ
Valabilă în anul

Plaja
Amplasarea
Suprafața
Utilizatorul de plajă

Prezenta autorizație turistică a fost eliberată în baza Ordinului ministrului turismului nr. 485/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind autorizarea plajelor în scop turistic.

Ministru,

.....

Director general,

.....

Nr. /

București

*ANEXA Nr. 2
la normele metodologice*

CERERE

Către: Ministerul Turismului

.....,

(denumirea utilizatorului de plajă)

cu sediul în localitatea, str. nr., având ca
obiect de activitate, reprezentată prin,
funcția,

în calitate de,

(președinte, director, administrator etc.)

vă rugăm să aprobați eliberarea autorizației turistice pentru suprafața
de plajă, situată în

Declarăm că plaja întrunește criteriile privind utilizarea plajelor în scop turistic prevăzute în anexa
nr. 3 la Ordinul ministrului turismului nr. 485/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind
autorizarea plajelor în scop turistic.

Anexăm următoarea documentație:

Data

.....

Semnătura

.....

*ANEXA Nr. 3
la normele metodologice*

CRITERII MINIME ȘI FACULTATIVE
privind utilizarea plajelor în scop turistic

I. Criterii minime privind utilizarea plajelor în scop turistic

Nr. crt.	Criteriile	Valorile minime ale criteriilor
1.	Calități naturale ale plajei:	
	a) calitatea nisipului	Nisipul să nu conțină corpuri periculoase.
	b) zona de îmbăiere să nu prezinte vegetație acvatică sau alte corpuri plutitoare	Curățarea ori de câte ori este necesar.
	c) calitatea plajei submerse	Fără corpuri submerse nenaturale
2.	Suprafața minimă de plajă asigurată pentru o persoană ¹⁾	5 m ² 9 m ² pentru utilizatorii de plajă, care dețin structuri de primire turistice cu funcțiuni de cazare, clasificate la categoria 5 stele
3.	Dotarea plajei:	
	a) echiparea sanitară	Conform normativelor sanitare în vigoare

Nr. crt.	Criteriile	Valorile minime ale criteriilor
	b) cabine pentru schimbat vestimentația (număr/persoane)	1/100
	c) sistem de semnalizare a condițiilor de înbăiere	x
	d) recipiente pentru colectarea deșeurilor	x
4.	Alte criterii:	
	a) marcarea zonei de înbăiere și a celei de interdicție a înbăierii potrivit reglementărilor în vigoare	x
	b) întreținerea plajei	Nivelare și curățare zilnică
	c) colectarea reziduurilor de orice fel	Permanent
	d) șezlonguri și umbrele în suport fix, dotate cu prosoape și salteluțe	Pentru turiștii structurilor de primire turistice clasificate la categoria 4 și 5 stele, care sunt utilizatori de plajă.

1) Exclusiv spațiul destinat amplasării dotărilor de pe plajă, aleilor de circulație și locurilor de joacă și agrement.

x = necesar.

II. Criterii facultative privind utilizarea plajelor în scop turistic

Nr. crt.	Criterii
1.	Centru de închiriere a dotărilor pentru plajă (umbrele, șezlonguri, saltele pneumatice, prosoape), construcție ușoară, demontabilă, provizorie, cu suprafața maximă de 9 m ² , amplasată la limita dinspre uscat a plajei
2.	Șezlonguri și umbrele în suport fix, la aproximativ 5 m de la limita țărmului
3.	Instalație pentru sonorizare automată
4.	Dotări de agrement pentru copii
5.	Construcții demontabile, ușoare, provizorii pentru desfășurarea activității de agrement nautic, cu suprafața maximă de 9 m ²
6.	Construcții demontabile, ușoare, provizorii pentru servit băuturi și produse ambalate, amplasate la limita dinspre uscat a plajei și la o distanță de minimum 50 m față de construcțiile definitive existente cu profil de alimentație publică, iar distanța dintre două construcții va fi de minimum 150 m; suprafața maximă construită este de 20 m ² .
7.	Alte construcții și instalații demontabile realizate numai cu ocazia unor evenimente culturale sau sportive
8.	Terenuri de sport

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 3

din 19 ianuarie 2009

Dosar nr. 31/2008

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit la data de 10 noiembrie 2008 pentru a examina recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind stabilirea pedepsei ce determină calculul termenului de reabilitare judecătorească în cazul pedepselor rezultante prin cumul aritmetic ca urmare a revocării suspendării condiționate sau prin cumul juridic în cazul concursului de infracțiuni.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 88 de judecători din totalul de 117 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Gabriela Scutea, adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii și a pus concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul că la stabilirea termenului de reabilitare judecătorească se va lua în calcul exclusiv pedeapsa cea mai grea ce intră în componența pedepsei rezultante ca urmare a cumulului juridic sau aritmetic.

Fiind nevoie de timp mai îndelungat în vederea deliberării, s-a amânat pronunțarea pentru astăzi, 19 ianuarie 2009.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar în legătură cu stabilirea pedepsei ce determină calculul termenului de reabilitare judecătorească în ipoteza pedepselor rezultante, obținute prin cumul aritmetic ca urmare a revocării suspendării condiționate sau prin cumul juridic în cazul concursului de infracțiuni.

Astfel, unele instanțe au reținut că termenul de reabilitare judecătorească se socotește în raport cu pedeapsa cea mai grea ce intră în compunerea pedepsei rezultante ca urmare a cumulului juridic sau aritmetic.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că pedeapsa finală stabilită prin cumul juridic sau aritmetic va determina calculul termenului de reabilitare judecătorească.

Examinându-se fiecare dintre aceste ipoteze, în raport cu dispozițiile legale aplicabile, se constată următoarele:

Reabilitarea constituie mijlocul legal prin care se înlătură pentru viitor toate incapacitățile și interdicțiile ce decurg dintr-o hotărâre de condamnare și asigură reintegrarea socială completă a unui condamnat, prin repunerea lui în situația anterioară condamnării.

Așadar, reabilitarea este o cauză extinctivă, indivizibilă, care operează *in personam* și a cărei reglementare este prevăzută în Codul penal (art. 133—138).

Reabilitarea, după condițiile și modul în care poate fi obținută, cunoaște două forme, și anume reabilitarea de drept, care se obține *ope lege* atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de aceasta privind gravitatea condamnării și la intervalul de timp ce trebuie să treacă de la data executării pedepsei până la data obținerii reabilitării, și, respectiv, reabilitarea judecătorească, care se obține prin hotărâre judecătorească, atunci când instanța constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru acordarea reabilitării, iar condamnatul a făcut dovada că s-a îndreptat.

Un efect al reabilitării sau al îndeplinirii termenului de reabilitare privește condamnarea care nu mai este avută în vedere la stabilirea stării de recidivă (art. 38 ultimul alineat din Codul penal), așa încât aceasta nu mai reprezintă un impediment pentru aplicarea unor modalități neprivative de libertate.

Astfel, condiția negativă impusă de lege pentru înlăturarea stării de recidivă prin reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare trebuie examinată, în raport cu momentul săvârșirii celei de-a doua infracțiuni.

Prin jurisprudența instanței supreme s-a stabilit că, în cazul mai multor condamnări succesive, condamnatul nu poate fi reabilitat decât pe cale judecătorească pentru toate condamnările, iar termenul de reabilitare la care se referă art. 38 alin. 2 din Codul penal se calculează în raport cu pedeapsa cea mai grea și începe să curgă de la data executării ultimei pedepse, chiar dacă, privită izolat, pentru aceasta ar fi îndeplinite condițiile reabilitării de drept.

Așadar, reabilitarea, înlăturând toate consecințele ce decurg din condamnare, trebuie examinată în strânsă legătură cu pedeapsa, ce reprezintă o categorie importantă a dreptului penal substanțial.

Pedeapsa este sancțiunea de drept penal ce constă într-o măsură de constrângere și reeducare prevăzută de lege pentru

săvârșirea unei anumite infracțiuni și este aplicată de instanța de judecată infractorului, în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni.

Din varietatea de pedepse cunoscute se disting și pedepsele principale, în sensul că pentru fiecare infracțiune este prevăzută de lege o pedeapsă principală, ce poate fi singură aplicată de instanță.

Caracterul unic, individual și de sine stătător al fiecărei pedepse principale pronunțate pentru fiecare infracțiune în parte nu poate fi înlăturat de o cauză exterioară și aleatorie acestuia.

Cumulul juridic sau aritmetic a cel puțin două pedepse principale are drept consecință stabilirea unei noi pedepse, rezultante sau finale, în condițiile incidenței prevederilor referitoare la concursul de infracțiuni ori revocării suspendării.

Sistemul nostru de drept penal material consacră pentru infracțiunile concurente principiul cumulului juridic, ce presupune că la pedeapsa cea mai grea se poate adăuga un spor (art. 34 din Codul penal).

Sporul alăturat pedepsei de bază pronunțate pentru infracțiunea cea mai gravă nu are funcția sau capacitatea juridică de a converti pedepsele aplicate pentru fiecare infracțiune într-o altă pedeapsă mai mare, pedepsele inițiale rămânând neschimbate ca natură și întindere.

Posibilitatea avută de instanță în aplicarea sporului și a determinării întinderii acestuia sunt condiționate tocmai de natura pedepsei celei mai grele ce a fost pronunțată, ca prim pas, pentru cea mai gravă dintre infracțiunile ce alcătuiesc concursul.

Astfel, sporul de pedeapsă trebuie privit ca o compensare a absorbției și neexecutării succesive de către condamnat și a pedepsei sau a pedepselor mai puțin grave ca întindere sau natură.

În consecință, pedeapsa rezultantă obținută prin adăugarea sporului nu constituie o pedeapsă pronunțată pentru o singură infracțiune, ci o sancțiune penală, finală a tuturor infracțiunilor, reprezentând echivalentul pericolului social concret pe care îl constituie inculpatul sau condamnatul în raport cu toate faptele penale comise.

În Decizia de îndrumare a fostului Tribunal Suprem nr. 5 din 27 martie 1961, referitoare la unele probleme privind contopirea pedepselor, s-a reținut că „Sporul de pedeapsă se aplică atunci când se constată de către instanță că cea mai gravă dintre pedepsele pronunțate nu este suficientă pentru reeducarea infractorului, ținându-se seama, bineînțeles, și de pericolul social pe care-l prezintă însăși pluralitatea infracțiunilor săvârșite, precum și de cuantumul pedepselor ce urmează a fi absorbite”, așa încât sporul de pedeapsă nu poate avea o existență proprie și nici o executare independentă de pedepsele de bază.

Lipsa existenței proprii a sporului de pedeapsă este evidențiată și de dispozițiile alin. (1) ale art. 14 din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, potrivit căroră, în situația pluralității de infracțiuni pentru care s-au aplicat pedepse ce au fost contopite, obiectul grațierii nu îl constituie pedeapsa rezultantă, ci pedepsele aplicate pentru fiecare infracțiune.

Mai mult, în alin. 2 al aceluiași articol se prevede că pedeapsa rezultantă va fi descontopită, pentru a face incidente dispozițiile de grațiere, iar sporul de pedeapsă va fi înlăturat, în ipoteza în care a rămas o singură pedeapsă negrațiată.

De asemenea, în ipoteza revocării suspendării condiționate (art. 83 din Codul penal), chiar în conținutul normei se prevede că pedepsele ce compun cumul aritmetic rămân distincte și se execută separat și succesiv, așa încât întinderea termenului de reabilitare se determină în raport cu durata celei mai grele dintre pedepse, iar nu de rezultatul însumării lor.

Calculul corect al termenelor de reabilitare presupune stabilirea corectă a datei de la care acestea încep să curgă, precum și a datei până la care termenele respective trebuie să fie împlinite.

Potrivit art. 134 alin. 1 din Codul penal, termenul reabilitării de drept se compune dintr-o durată fixă de 3 ani.

Termenul de reabilitare judecătorească se compune dintr-o durată fixă, stabilită în funcție de întinderea „condamnării la pedeapsă” și grupate în cele patru categorii prevăzute în textul de lege, la care se adaugă o durată variabilă, ce este egală cu jumătate din durata pedepsei pronunțate (art. 135 alin. 1 din Codul penal).

Termenul de reabilitare se socotește de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale (chiar stabilită prin cumul) sau de la data când aceasta s-a prescris (art. 136 alin. 1 din Codul penal).

Existența cumulului pedepselor nu înlătură individualitatea fiecărei condamnări, iar termenele de reabilitare alcătuite dintr-o durată fixă și o durată variabilă, egală unei fracțiuni din cuantumul pedepsei, au fost în așa fel reglementate încât să asigure o individualizare a acestora, în raport cu fiecare condamnare în parte.

În această situație, deși termenul de reabilitare va curge de la data executării pedepsei rezultante, calculul acestuia se va raporta exclusiv la pedeapsa cea mai grea ce intră în componența pedepsei rezultante ca urmare a cumulului juridic sau aritmetic.

Aceeași regulă privind calculul termenului de reabilitare se aplică și atunci când pedepsei rezultante i s-a aplică un spor, în sensul că termenul de reabilitare se va raporta exclusiv la pedeapsa cea mai grea ce intră în componența pedepsei rezultante, fără a avea în vedere faptul că acestea i-a fost aplicat și un spor, alcătuiind astfel o pedeapsă finală.

Dacă s-ar proceda contrar regulii mai sus arătate și anume calculul termenelor de reabilitare să se raporteze la pedeapsa rezultantă, ar duce la un dublu efect juridic sancționator, prin aceea că ar determina atât momentul până la care pedeapsa va fi executată (întinderea ei), cât și durata, evident excesivă, mai mare a termenului de reabilitare.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 414² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, Curtea urmează a admite recursul în interesul legii și a decide în sensul că termenul de reabilitare judecătorească se socotește în raport de pedeapsa cea mai grea ce intră în componența pedepsei rezultante ca urmare a cumulului juridic sau aritmetic.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Stabilesc că termenul de reabilitare judecătorească se socotește în raport de pedeapsa cea mai grea ce intră în componența pedepsei rezultante ca urmare a cumulului juridic sau aritmetic.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 ianuarie 2009.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

